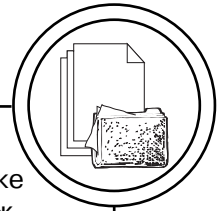

СИНТЕЗИ РЕАЛЬНОГО ТА АБСТРАКТНОГО В ОБРАЗОТВОРЧОМУ МИСТЕЦТВІ

У 1987 році в Київському «КПІ» пройшла виставка незалежного художнього об'єднання «Погляд», де були показані твори вільних художників, що вийшли за рамки офіційного мистецтва. У 1989 році в седневському будинку творчості формується коло митців, захоплених експериментальними пошуками пластичного і психологічного рішень у форматі традиційної станкової картини, деякі з цих художників пізнання об'єдналися у гурт «Живописний заповідник». Художники, які не належали до цих груп, але їх творча свідомість формувалась у художньому середовищі, яке відтворювало та абсорбувало ці процеси. Прослідкувати загальну сугестію процесів, що відбувалися у художньому середовищі Києва на протязі 80-х років і вплинули на художників можна опосередковано — наприклад, аналізуючи абстрактно-декоративні роботи 90-х років, коли щире звільнення внутрішньої енергії стало для художників *ratio-cogno-scendi* — основою переосмислення та пізнання світу. В пошуках відповідей на одвічні питання, митці подолали той кордон, що відрізняє так зване «сліпе копіювання» від високої енергії творчості. Як приклад синтезу реального та абстрактного можна привести пейзажний період київських художників 80-х–90-х років. Тендітний та чистий світ пейзажного живопису захищає глядача від «гомону, серед якого людина віддаляється від таємниці прямиуючи від однієї звичайної бу-

денної речі — до іншої» (Мартин Гайдеггер). Відображаючи життя природи у світлих весняних краєвидах, суворих зимових пейзажах з глибокими блакитними тінями, в період осінніх дощів або літнього цвітіння, митці завжди пам'ятають, що їм достатньо відчутти лише імпульс справжнього життя — і одразу відбуваються чудові відкриття. Для того, щоб написати пейзаж по-справжньому, митець повинен зуміти «прочитати» його. У Юрія Набокова в книзі «Справжнє життя Себастьяна Кнехта» дуже образно і точно проаналізований цей процес: «місцевість — це не випадкова зустріч природних феноменів, але сторінки книги, де гори, ліси, поля та річки утворюють зв'язну мову. «Гласні» озера зливаються з «шиплячими» водоспадами. Округлість дороги виразна, як батьківське послання. Німа сцена дерев зрозуміла лише тим, хто знає мову їх жестів. Так мандрівник читає ландшафт, відкриваючи його сенс».

Це справже вікно у світ — ідеал, який художник може намагався втілити у своєму «Лататті» користуючись величезним розміром полотна. Ефект масштабності досягнутий виключно художніми засобами, такими як переконливо побудована композиція, узагальненість малюнка, ефектне співвідношення великих мас зелених дерев та дрібних деталей: фігурок, рефлексів у воді. Проте, окрім масштабності в цьому пейзажі вражає і його світлоносність, прозорість

повітря, блиск ранішніх сонячних променів, що ллються на тиху водну гладінь. Це і притаманно київським художникам 80-х років, твори яких експонувались в Національному художньому музеї України, як зразок школи сучасного пейзажного живопису. Слід відзначити, що значна частина творів відноситься як до реального так і до абстрактного виду живопису.

Всі твори опубліковані в каталогах, про творчі доробки художників 80-х–90-х зняті документальні фільми. Ще Українські художники багато працюють у жанрі портрету. Митці розкривають нам інші грані свого таланту. Арт-проект «Українці в світі» — це серії портретів української еліти — діячів культури, мистецтва, вчених, духовенства та лікарів. Під час роботи над кожною з цих картин головним завданням митця є розкриття характеру і настрою моделі. Відчути внутрішню суть людини, заглянувши глибоко в очі.

На початку 90-х українське мистецтво переживає справжній прорив у бік абстрактно-декоративної творчості, нарешті в Києві здійснюється велика кількість офіційних виставок українських модерно мислячих художників.

Розмаїття нових вражень спонукає митців до переосмислення власної художньої мови, активно штовхає до експериментаторства.

Знайомство з полотнами Українських художників 80-х, 90-х, переконливо доводить, що вони є різнопланово обдарованими митцями, які здатні шукати нові орієнтири та створювати картини, що вражають цілним та глибоко синтетичним втіленням первісного задуму. Унівесальність їх обдарованості відчувається у кожному творі, і вже з першого погляду стає зрозумілим, що живописне обдарування такого рівня безпечно потребує глядацької уваги та всебічного дослідження.

О. В. Одайник, Заслужений художник України, доцент, ВПІ НТУУ «КПІ»

РИСУЮТЬ ГРАФІКИ

Художникові-ілюстратору доводиться відтворювати явища, події, образи як доквілля, так і ті, яких він не бачив, а також — світу вигаданого, фантастичного. Успішне вирішення таких задач під силу фахівцеві, який досконало володіє творчою уявою, ху-

дожнім баченням і майстерністю, розвинених внаслідок тривалої копіткої праці.

Процес творення нових образів безпосередньо пов'язаний з умінням комбінувати у творчій уяві розрізнені враження від дійсності, що виникли в процесі спостереження.